

128.

Ἡ λόγων ἢ τρόπων ἄκρα λεπτότης ἐπίπλαστον ἔχει τὸ προσήνεός· ἡ δὲ ἀληθὴς προσήνεια πραγματικὴ εἶναι λεπτότης.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Κ* εἶχεν ἐν Ναυπλίῳ ἀποθήκην ἐξαιρέτων οἴνων, ἐκ τῶν ὁποίων προθύμως ἔδιδε πρὸς τοὺς φίλους αὐτῆς ἂν πρότερον τῇ ἐστέλλετο ἴσος ἀριθμὸς φιαλῶν κενῶν. Ὁ ποιητὴς Θ. Ὀρφανίδης, φίλος τῆς κυρίας Κ*, διατρίβων ποτὲ ἐν Ναυπλίῳ, ἀπέστειλεν αὐτῇ δύο κενὰς φιάλας μετὰ τῶν ἐξῆς στίχων·

Τῆ κυρία Κ*

Δύο λάβετε φιάλας, κ' ἀντ' αὐτῶν, παρακαλῶ σας,
Στείλατέ μου δύο ἄλλας, πλήρεις ὅμως καὶ κλειστάς,
Ἄπὸ τὸ γλυκὺ σας μαῦρον ἢ ἀπὸ τὸ κόκκινόν σας,
Τὸ ὅποτον ἐμψυχώνει τοὺς ἀψύχους ποιητάς.
Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς μας μετεποίησεν εἰς οἶνον
Πλήρεις ὕδατος ὑδρίας εἰς τὸν γάμον τοῦ Κανᾶ·
Σὺ κυρά μου, χωρὶς ἄλλο, ὑπερέβης καὶ Ἐκείνον,
Ἐπειδὴ πληροῖς δι' οἴνου τὰ ἄγγεια τὰ κενά.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Δὲν πρέπει, ὅταν ἔρχονται καιροὶ δύσκολοι, νὰ συνεπιζώμεν τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸ νὰ λιγύζῃ· ἀρκετὴ εἶνε ἡ πρὸς τοῦτο φυσικὴ κλίσις τῆς.

* * Δὲν ὑπάρχει ἔργον τὸ ὁποῖον ἡ ἔξις δὲν περιβάλλει μὲ θέλητρον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

☞ Τὸ περὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ζήτημα συνεζήτηθη ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Μονάχου, ὅπερ ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς καύσεως κατὰ τέσσαρας περιστάσεις, ἡγουν μετὰ τὰς μάχας, κατὰ τὰς ἐπιδημίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεταφορᾶς τῶν πτωμάτων καὶ ὁσάκις ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους δὲν ἐπιτρέπει τὸν ἐνταφιασμόν. Ἰατρὸς δὲ τις (M. Watton) προβαίνειν πραιτέρω θέλει οὐ μόνον τὴν καῦσιν τῶν τεθνεώτων καθ' οἶαν δὴποτε περιστάσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἐκ τῆς καύσεως παραγομένου ἀερίου. Διὸ λέγει εἰς τοὺς Ἰνδούς· «Δαπανᾶτε πολλὰ πρὸς καῦσιν τῶν σωμάτων σας, καὶ ἡ καῦσις γίνεται ἀτελής. Κύριος ὑμῶν σκοπὸς εἶνε νὰ ἔχητε τὴν ἐκ τῆς καύσεως σποδὸν ὡς πάντες οἱ ἀρχαῖοι. Ἀλλ' ἡ προσφιλεστάτη αὕτη σποδὸς εἶνε ἀναμεμιγμένη μετὰ τῆς τέφρας τῶν ζώων. Ἐγὼ λοιπὸν θά σας δώσω ἀγνὴν καὶ ἀμιγῆ τὴν σποδὸν σας.» Ἐπειτα δὲ περιγράφει τὴν βραβευθεῖσαν συσκευὴν του, συνισταμένην εἰς κλίβανον ἔχοντα ἐσχάραν ἐφ' ἧς ἐπιτίθεται τὸ μέλλον νὰ καῖ πτώμα. Πυροῦται ἔπειτα ὁ κλίβανος ἰσχυρῶς καὶ τὸ πτώμα γίνεται κόνις, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης βλαβερᾶς ἀναθυμιάσεως. Πρὸς δὲ τοῦτοις πάντα τὰ λιπώδη μέρη μεταβάλλονται ὑπὸ τῆς θερμότητος εἰς ἀέριον ἔχον φωτιστικὴν δυνάμιν ἐξαπλάσιαν τοῦ κοινοῦ ἐκ γαιανθράκων

ἀερίου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συσκευὴ αὕτη εἶνε πανταχόθεν κλειστή, τὸ ἀέριον τοῦτο συναίγεται κατὰ μικρὸν εἰς τὸ ἀερίομετρον. Ὡστε τῆς πρώτης ὕλης ἐπανερχομένης εἰς τὸ μηδέν, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἰατρὸς διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀπολαμβάνει τὸ ἀέριον ἐλάχιστα δαπανῶν καὶ δυνάμενος νὰ το πωλεῖ εὐθηνότατα, κερδαίνων πολλά. Καὶ δὴ πωλεῖ τὸ ἀέριόν του εἰς τὴν Καλκούταν 50 τ. 0| εὐθηνότερον τοῦ κοινοῦ ἀερίου καὶ ἐξάκις λαμπρότερον.

Ἐνταῦθα δ' ὑπάρχει σπουδαῖον τι ζήτημα φιλοσοφικόν, τὸ δε· Ἦσοι ἄνθρωποι, οἵτινες ζῶντες ἴσαν ἀχθὴ ἀρούρης», ἀνωφελεῖς, μάλιστα δὲ καὶ ἐπιβλαβεῖς, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσι μετὰ θάνατον εἰς ὄφελος τῆς κοινωνίας, φωτιζόντες τοὺς συμπολίτας των!

☞ Ἡ Ἰαμαϊκὴ εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ μεγίστη τῶν ἀγγλικῶν Ἀντιλλῶν νήσων, ἔχουσα τετρακοσίας περίπου χιλιάδας κατοίκων, ὧν εἰκοσакισχίλιοι εἶνε λευκοί, οἱ δ' ἄλλοι μαῦροι καὶ μιγάδες ἀπελευθεροὶ ἢ ἐκ τοιούτων καταγομῆνοι. Ὡς δ' αἱ πλεῖστοι τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν ἔχει καὶ ἡ Ἰαμαϊκὴ τὸ Σύνταγμά της καὶ τὸ Κοινοβούλιον. Κατὰ τινα δὲ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κήρυκα τῆς Νέας Ὠρῆκης τὸ Κοινοβούλιον τοῦτο ἐργάζεται νῦν εἰς τὴν ἀναθεώρησιν ἢ μᾶλλον τὴν σύνταξιν νέου ποινικοῦ κώδικος. Οἱ Ἰαμαϊκοὶ νομοθέται δοξάζουσι, φαίνεται, ὅτι τὸ εἰς τὴν ὑπόληψιν τινος ἐπιγινόμενον τραῦμα δὲν δύναται νὰ θεραπευθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, εἰμὴ διὰ τραυμάτων γινομένων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀδικήσαντος. Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι μία τῶν διατάξεων τοῦ νέου κώδικος ἀποφαίνεται ὅτι «ὁ δία τοῦ τύπου προσβάλλων τινά, μαστιγούται δημοσίᾳ.»

☞ Οἱ Ἀραβες σέβονται τοὺς φρενοβλαβεῖς θεωροῦντες αὐτοὺς ἱερούς. Περιοδεύων ποτὲ ἐν Ἀραβίᾳ, Εὐρωπαϊὸς τις γεωλόγος, προσεβλήθη ὑπὸ ληστῶν τοὺς ὁποίους εἰλκυσεν ὁ βαρὺς σάκκος, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ· οἱ λησταὶ μὴ εὐρόντες ἐντὸς τοῦ σάκκου εἰμὴ παντοῖα δείγματα λίθων, ἔλαβον τὴν χεῖρα τοῦ ξένου, τὴν ἔφερον ἐπὶ τοῦ μετώπου των μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔφυγον δραμαίως κράζοντες· «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε φρενοβλαβής.»

Εἰς Ἀναγνωστῆς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πολλάκις συμβαίνει νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἐκβάλωμεν τὸ ὑάλινον πῶμα φιάλης, διότι εἰσαχθὲν ὑγρὸν ἔτι κατέβη εἰς τὸν λαμῶν αὐτῆς καὶ συνεσφίγγθη οὕτως, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ το ἐξαγάγωμεν διὰ τῆς βίας χωρὶς καὶ νὰ κινδυνεύσωμεν νὰ θραύσωμεν τὴν φιάλην. Τὸν κίνδυνον τοῦτο ἀποφεύγομεν ἐὰν πηξώμεν ἐλαφρὰ καὶ ἐπανεληγμένως τὸ πῶμα μετ' οὐ πολὺ ἐξάγεται τοῦτο εὐκολώτατα.